जामदग्न्योऽप्यतियशा मरिष्यति महाद्युतिः। त्वया चतुर्भद्रतरः पुत्त्रात् पुण्यतरस्तव।
अयज्वानमदाक्षिण्यं मा पुत्त्रमनुतप्यथाः। एते चतुर्भद्रतरास्त्वया भद्रशताधिकाः।
मृता नरवरश्रेष्ठ मरिष्यन्ति च सृञ्जय। २४५०
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि अभिमन्युबधपर्व्वणि षोडशराजिके सप्ततितमोऽध्यायः॥ ७०॥
॥ व्यास उवाच॥ पुण्यमाख्यानमायुष्यं श्रुत्वा षोडशराजिकं। अब्याहरन्नरपतिस्तूष्णीमासीत् स सृञ्जयः।
तमब्रवीत्तथासीनं नारदो भगवानृषिः। श्रुतं कीर्त्तयतो मह्यं यद्दीतन्ते महाद्युते।
अहोस्विदं ततो नष्टं आद्धं शूद्रापतेरिव। स एवमुक्तः प्रत्याह प्राञ्जलिः स्पृहयंस्तदा।
एतत् श्रुत्वा महाबाहो धन्यमाख्यानमुत्तमं। राजर्षीणां पुराणानां यज्वनां दक्षिणावतां।
विस्मयेन हते शोके तमसीवार्कतेजसा। विपाप्मास्यव्ययोपेतो ब्रूहि किं करवाण्यहं। २४५५
॥ नारद उवाच॥ दिष्ट्याऽपहृतशोकस्त्वं ब्रूणीखेह यदिच्छसि। तत्तत् प्रपत्स्यसे सर्व्वं न मृषावादिनो वयं।
॥ सृञ्जय उवाच॥ एतेनैव प्रतीतोऽहं प्रसन्नो यद्भवान्मम। प्रसन्नो यस्य भगवान् न तस्यास्तीह दुर्लभं।
॥ नारद उवाच॥ मृतं ददामि ते पुत्त्रं दस्युभिर्निहतं वृथा। उद्धृत्य नरकात् कष्टात् पशुवत् प्रोक्षितं यथा।
॥ व्यास उवाच॥ प्रादुरासीत्ततः पुत्त्रः सृञ्जयस्याद्भुतः प्रभुः। प्रसन्नेनर्षिणा दत्तः कुवेरतनयोपमः।
ततः सङ्गम्य पुत्त्रेण प्रीतिमानभवन्नृपः। इजे च क्रतुभिः पुण्यैः समाप्तवरदक्षिणैः। २४६०
अकृतार्थश्च भीतश्च नच सान्नाहिको हतः। अयज्वाह्यनपत्यश्च तेनाऽसौ जीवितः पुनः।
शूरो वीरः कृतार्थश्च प्रताप्यारीन् सहस्रशः। अभिमन्युर्गतो वीरः पृतनाभिमुखो हतः।
ब्रह्मचर्य्येण यान् कांश्चित् प्रज्ञया च श्रुतेन च। खिष्टैश्च क्रतुभिर्यान्ति तांस्ते पुत्त्रोऽक्षयान् गतः।
विद्वांसः कर्म्मभिः पुण्यैः स्वर्गमीहन्ति नित्यशः। नतु स्वर्गादयं लोकः काम्यते स्वर्गवासिभिः।
तस्मात् स्वर्गगतं पुत्त्रमर्ज्जुनस्य हतं रणे। नचेहानयितुं शक्यं किञ्चिदप्राप्यमीहितं। २४६५
यां योगिनो ध्यानविविक्तदर्शनाः प्रयान्ति याञ्चोत्तमयज्विनो जनाः। तपोभिरिद्धैरनुयान्ति यत्तथा तामक्षयां ते तनयो गतो गतिं।
अन्नात् पुनर्भावगतो विराजते राजेव वीरो ह्यमृतात्मरश्मिभिः। तामैन्द्रवीमात्मतनुं द्विजैधितां गतोऽभिमन्युर्न स शोकमर्हति।
एवं ज्ञात्वा स्थिरो भूत्वा जह्यरीन् धैर्य्यमाप्नुहि। जीवन्त एव नः शोच्या नतु स्वर्गागतानघ।
शोचतो हि महाराज अघमेव विवर्द्धते। तस्माच्छोकं परित्यज्य श्रेयसे प्रयतेद्बुधः।
प्रहर्षमभिमानञ्च सुखप्राप्तिञ्च चिन्तयेत्। एतद्बुद्ध्वा बुधाः शोकं न शोकः शोक उच्यते। २४७०
एवं विद्धि समुत्तिष्ठ प्रयतो भव मा शुचः। श्रुतस्ते सम्भवो मृत्योरुपांस्यनुपमानि च।
सर्व्वभूतसमत्वञ्च चञ्चलाश्च विभूतयः। सृञ्जयस्य तु तं पुत्त्रं मृतं सञ्जीवितं पुनः।
एवं विद्वन् महाराज माशुचः साधु याम्यहं। एतावदुक्त्वा भगवांस्तत्रैवान्तरधीयत।
वागीशाने भगवति व्यासे व्यभ्रनभःप्रभे। गते मतिमतां श्रेष्ठे समाश्वास्य युधिष्ठिरं।